

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Καλόχτιστο μαρμαρίνο παλάτι
 Μ' ὄψι χιονάτη
 Ποῦ 'κόστισες θάρρῳ — πρῶτον καὶ κύριον —
 Ἐκατομύριον
 Κι' ὅπου γιὰ σέ δὲν ἔκαμαν ρισάφι
 Ἀπὸ χρυσάφι
 Καὶ χάσκει ἐμπρὸς σου ὁ τάδε καὶ ὁ δεινὰς
 Μέσ' ἑτάς Ἀθῆνας.

Καλόχτιστο μαρμαρίνο παλάτι
 Ποῦ σε φυλάττει
 Ἀπὸ τῆ μιᾶς μεριᾶ — θὰ ἔλεγέ τις —
 Ὁ Μουσηγέτης,
 Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ Διὸς ἡ Κόρη
 Μὲ λάμπον δόου
 Καί . . . μ' ἓνα σιδερένιο ἀκουμπιστήρι
 Γιὰ νὰ μὴ γύρῃ.

Παλάτι ποῦ σέ λέν Ἀκαδημία,
 Χωρὶς καμμία
 Συγγένεια μὲ τὸν Πλάτωνα καὶ σχέσι
 Νὰ σέ συνδέσῃ,
 Ἐκτὸς ἂν εἶν' ὁ Πλάτων μας ἐκεῖνος,
 Αὐτὸ τὸ κτῆνος
 Ποῦ τῆς Βιέννης χάρισμα — στοχάσου —
 Στέκει ἔμπροστά σου.

Καλόχτιστο μαρμαρίνο παλάτι
 Ποῦ δὲν ταράττει
 Κανεῖς τὴν ὑψηλὴν σου ἐρημία,
 Ἀκαδημία,
 Μὲ τοὺς σοφοὺς ἀκαδημαίκοὺς σου
 Ποῦ εἶνε τοῦ Λούσου,
 Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ δὲν εἶνε,
 Γιατὶ αἱ Ἀθῆναι
 Ἀκόμα δὲν ἐβγάλαν ἀπὸ τοῦτα
 Τὰ νέα φρούτα.

Σ' ἐμὰς δὲν ὠφελοῦνε, συλλογίσου,
 Οἱ θησαυροὶ σου
 Κι' ὁ μῦθος εἰς τοὺς τοίχους σου ὠραῖος
 Τοῦ Προμηθέως
 Καὶ ὅλων τῶν προγόνων ἡ ἀγία
 Μυθολογία,
 Τὰ κάλλη, τὰ στολίδια σου τὰ μύρια . .
 Γιὰ παραθύρια
 Ἐχοῦμ' ἐμαῖς γερὰ καὶ σιδερένια
 Πλειότερη ἔννοια!

Παράθυρα καὶ πόρταις μανταλώστε
 Γιὰ νὰ γλυτώστε
 Τ' ἀπομεινάρια τοῦ Ποστολάκα
 Στήστε καὶ τσάκα
 Νὰ πιάνη τοὺς ἀκαδημαίκοὺς
 Φεῦ ποντικούς,
 Ποῦ θὰ χορεύουν ψόφιοι ἀπὸ τὴν πείνα
 Γύρω σ' ἐκεῖνα!
 Κι' ἀπὸ τοὺς κλέφταις, ἂν τὸ κατορθώσῃς
 Νὰ μὰς γλυτώσῃς,
 Χαλάλι τὰ λεπτὰ ποῦ πᾶν γιὰ σένα
 Δὲν πᾶν χαμένα!

Χώρα Μυράμωσι

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Μάστιγος Καρδίτης:

«Πρὸ πολλοῦ ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τῶν διαφόρων ἐν τῇ πόλει μας Σχολείων, καὶ μόλις χθὲς ἐτελείωσαν καὶ ἐκλείσαν τέλος πάντων καὶ τὰ πρὸς ἐγγραφὴν βιβλία, δὲν ἀμφισβάζομεν ὅτι πολλοὶ ἀδελφοὶ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐγγραφῶσι καὶ ἴσως μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τοὺς ἴδωμεν οἱ διδάσκαλοι μὲ κανὲν καλαμπόκι εἰς τὸ στόμα καὶ μὲ κανὲν σταφύλλι εἰς τὰς χεῖρας τρώγοντες νὰ λέγουν ὅτι δὲν ἤξεράμαν καὶ ἐμεινάμαν καὶ ἐφυλαγάμαν τὰ καλαμπούκια μας καὶ ἐψηνάμαν ρόκαις καὶ ἐτρώγαμαν σταφύλλια καὶ ἀρρωστησάμαν, καὶ γι' αὐτοῦτο δὲν ἐπροχθασάμαν, καὶ τί χαλευάμαν ν' ἄρθουμι γλήγορα;»

..

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

Εἶναι θαυμαστὸν πῶς μία καὶ μόνη διδασκάλισσα διενέμει τὴν ἐργασίαν αὐτῆς εἰς πέντε τάξεις καταρτύζει τὰς μαθητρίδας ὅλων τῶν τάξεων ἀρίστας καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν γνώσεων καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν ἐργασιῶν.»

..

Ἐκ τοῦ Κοπάνου Τρικαλίων:

«Μετὰ χαρᾶς εἶδομεν τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Α. Γεωργοπούλου ὡς δημοτικοῦ ἱατροῦ. Ἀλλὰ πρὸς τὰ τόσα ἐγκώμια ὑπὸ τῆς Ψαλίδος ἀφοῦ εἶναι ἐγνωσμένη ἡ ἱκανότης τοῦ κ. Γεωργοπούλου, ἐκτιμηθεὶς δεόντως ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα κοινωνίας; . . διότι τὰ τρεχάματα τοῦ κ. Βαφειάδη ἐθεωρήθησαν ὡς ὀλιγωτέρας προσοχῆς ἄξια ἀπέναντι μίαις τοιαύτης ἀγορεύει; Σοὺ κύρ Θανάση;»

..

Ἐκ τοῦ Ἡλίου τοῦ κ. Πύργου:

«Ἡ ἐν Παρισίοις ἐταιρεία τῆς ἐνισχύσεως τῶν ἑλληνι-